

kunde være Tale om at gaa 300,000 Kr. op; antager jeg dog, at alle ville være enige med mig i, saa meget mere som det ærede Medlem selv erkender, at det var Grund nok til ikke at lægge Stationen nede ved Havnen. Det gjorde mig ondt, at jeg ikke der kunde imødekomme Nørresundby Købstad. Ikke alene mine Embedsmænd, men ogsaa jeg selv har været der oppe, og jeg indrømmer, at den der vilde være kommen til at ligge ganske fortrinligt for Byen, men der var altsaa Grund nok til alligevel ikke at lægge den der, og saa ved jeg ikke, hvorfor man skulde dvæle videre ved den Grund, som det ærede Medlem dvælede ved, og hvorved han fandt Grund til at anvende Udtrykket Københavneri, den nemlig, at det vilde have sinket Togene kun tre Minutter at bakke tilbage det Stykke, der var Tale om, for at komme ind til Stationen nede ved Havnen. Naar vi ere enige om, at den ikke skal være der, synes jeg ikke, det er værd at dvæle derved. For øvrigt er det ikke tre Minutter, men 4 Minutter, som Byraadet havde opgivet, og saa kan det endda godt være, at Statsbanerne, hvis de skulde have udtalt sig derom, hvad der nu ikke var Anledning til, vilde have regnet ud, at det var noget mere end 4 Minutter. Men lad det nu være. Men hvorledes man kan komme til at kalde det Københavneri, at man ikke vil sinke Toget i Nørresundby i 4 Minutter, eller hvor længe det nu er, forstaar jeg ikke rigtig! Det er dog ikke blot Passagerer, der rejse til og fra København, som rejse forbi Nørresundby; at Togene fremføres med den Hurtighed, som det overhovedet er muligt, er sandelig noget, som ikke blot København, men hele Landet er interesseret i. Derom have vi Vidnesbyrd hver Dag i de Krav, der komme ikke mindst fra den Landsdel, hvori Nørresundby ligger, fra Frederikshavn, fra Formanden for de jydsk Handelsforeningers Trafikudvalg, fra det ærede Medlem for Frederikshavn (H. Madsen) o. s. v., Vidnesbyrd om, hvilken Betydning det har, at Togene kunne gennemføres hurtigt. Hvor kan man kalde det Københavneri, at man gør sit til at imødekomme dette Krav!

Saa var der det subsidiære: naar man ikke kunde faa Stationen ved Havnen, hvorfor vilde man saa ikke imødekomme Byen ved at lægge den ny Stationsbygning paa den østlige Side i Stedet for den vestlige Side af Byen? Jeg forstaar godt, at det havde sin Betydning for Kommunen at faa den der, ikke fordi det var nær-

mere, men fordi den vilde faa en Vej der-til, som den kunde benytte uden først at krydse selve Banesporet, og jeg har gjort mit til at standse Sagen paa de forskellige Trin, endog flere Gange, for at Kommunen kunde faa Lejlighed til at give sit Bidrag til Spørgsmaalets Løsning paa den Maade. Kommunen opgav selv i en af sine Skrivelser, at det vilde koste omtrent 20,000 Kr. mere end paa den vestlige Side, ikke just til den ny Station selv, men til Tilvebringelsen af de fornødne Vejforbindelser. Nu er der en gammel udmærket Forbindelse fra Stationen til Landevejen, som er ganske kort, idet Stationen ligger lige ved Landevejen. Skulde der tilvebringes den noget længere Vejforbindelse, vilde det koste 20,000 Kr. Jeg og Statsbanernes Administration have været villige til paa ethvert Trin at imødekomme Kommunens Ønske, man har kun krævet, at Kommunen skulde betale disse 20,000 Kr., men det har Kommunen ikke villet; den har bl. a. brugt den Bevisførelse, at et Stykke af denne Vej vilde falde udenfor Kommunen. Om det er nogen gyldig Undskyldning; overlader jeg til ærede Medlemmer at bedømme; det er jo Nørresundby Kommune, der har villet have Stationen der, og derfor synes det mig rimeligt at sige, at saa maa I virkelig ogsaa betale det, saa meget mere som det var et Løfte, at der skulde gøres, hvad der kunde gøres for at bringe Bevillingen ned og ikke op. Ja, det er, hvad jeg har at sige om Københavneriet i de to Eksempler, der vare de eneste, som det ærede Medlem har fremdraget.

Saa kommer det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) som den første af de Talere, der have beskæftiget sig med det, der er kaldt „den ulyksalige Tantieme“ ved Statsbanerne. Det er et stort og betydningsfuldt Spørgsmaal, der for øvrigt ogsaa blev drøftet i Fjor med min ærede Formand, som udtalte sig saa indgaaende og udførligt derom, at man neppe skulde tro, at der var nogen Anledning til at rejse det Spørgsmaal igen i Aar. Jeg kan imidlertid ikke forbigaa det. For helt at afskaffe Tantiemen har der kun rejst sig een Røst her i Tinget, nemlig det ærede Medlem for Slagelse (Lange). Han sagde det baade i Begyndelsen og i Slutningen af sit Foredrag: blot vi kunde komme bort fra denne Tantieme. Jeg tror, han i saa Henseende staar ene, og jeg tror navnlig ikke, at han vil faa nogen Tilslutning fra dem, paa hvis Vegne han ellers ynder at optræde. Thi det er sandelig ikke det, som Jernbanepersonalet